

Az Alkotmánybíróság részére!
a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

Budapest
Donáti utca 35-45.
1015

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott dr. András László ügyvéd, az András Ügyvédi Iroda

tagja és vezetője, a mellékletként M/1. szám alatt csatolt ügyvédi meghatalmazás alapján

ügyfelem jogi képviselőjeként és megbízásából eljárva az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 26. § (1) bekezdése, valamint az Abtv. 27. § paragrafusa alapján

alkotmányjogi panasz indítványt

nyújtok be, amelynek keretében **kérem, hogy a T. Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy:**
a) a köztisztviselők tartós külszolgálatáról szóló 104/2003. (VII. 18.) Korm. rendelet 20. § (1) g) pontja, valamint a 21. § (5) bekezdése ellentétes az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, és az ott megjelölt jogállamiság elvével, II. cikkével, és az ott megjelölt emberi méltósághoz való joggal, XXIII. cikk (8) bekezdésével, és az ott szabályozott közhivatal viseléséhez való joggal, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel, és a hatékony jogorvoslatoz való joggal, ezért azt a hatálybalépésére visszamenőleges hatállyal semmisítse meg az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján, egyben mondja ki az alkalmazhatóság tilalmát az alábbiakban megjelölt peres eljárásban az Abtv. 45. § (4) bekezdése alapján,

b) a Kúria által 2014. május 14. napján meghozott Mfv.I.10.079/2014/11. sorszámú ítélete alaptörvény-ellenes, és erre figyelemmel semmisítse meg a hivatkozott döntést, valamint a hivatkozott döntéssel felülvizsgált döntéseket is az Abtv. 43. § (1) és (4) bekezdései alapján, nevezetesen a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 49.Mf.637.417/2011/4. sorszámú, illetőleg a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 36.M.5367/2010/13. sorszámú ítéletét.

Kérem a fent hivatkozott ügyben eljáró bíróságot, hogy az Abtv. 53. § (4) bekezdése alapján az alkotmányjogi panaszban támadott döntés végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának a befejezéséig függesse fel, az alábbiakban előadottak alapján ugyanis úgy vélem, hogy a panasznak az Alkotmánybíróság helyt fog adni, ebben az esetben pedig a döntések időközbeni esetleges végrehajtása visszafordíthatatlan károkat okozhat ügyfelemnek, figyelemmel arra, hogy pl. az általa igazolt személyi- és jövedelmi viszonyai alapján ügyfelemnek nem áll módjában a peres eljárásokban terhére megállapított eljárási illeték és perköltség megfizetése (a Kúria nyilvánvaló módon ügyfelem ezzel kapcsolatos kérelme indokoltságára figyelemmel részesítette ügyfelemet teljes személyes költségmentességben), amelyre figyelemmel ügyfelemmel szemben végrehajtási cselekményekre fog várhatóan sor kerülni, amelynek során ügyfelem vagyontárgyait esetlegesen elárverezheti a bírósági végrehajtó. Amennyiben az ügyben eljáró bíróság ezen kérelmemnek nem adna helyt, úgy kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 61. § (1) bekezdése alapján hívja fel a bíróságot a kifogásolt, jelen alkotmányjogi panasszal érintett

fent megjelölt döntés végrehajtásának a felfüggesztésére a súlyos és helyrehozhatatlan kár és hátrány elkerülése érdekében.

1. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán

- a) az Alaptörvényben biztosított jogának a sérelme következett be, és
- b) jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az Abtv. 27. § paragrafusa szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az Abtv. 28. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság a 27. §-ban meghatározott bírói döntés felülvizsgálatára irányuló eljárásban a 26. § szerinti, jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját illető vizsgálatot is lefolytathatja, (2) bekezdése szerint pedig a 26. § alapján indítványozott eljárásban a bírói döntés alkotmányosságát is vizsgálhatja.

Az Abtv. 29. § paragrafusa szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

Előadom, hogy az alábbiakban megjelöltek szerint ügyfelemnek, mint az egyedi ügyben közvetlenül érintett személynek, módja és lehetősége van a T. Alkotmánybírósághoz fordulni, a fent megjelölt jogszabályi előfeltételek ugyanis megvalósultak esetében, ugyanis az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogainak a sérelme következett be, valamint az ügy érdemében hozott döntés az Alaptörvényben biztosított jogait sérti. Előadom továbbá, hogy jelen esetben álláspontom szerint a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességről, illetőleg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdéstről van szó.

Jelen beadványomhoz csatolom a hivatkozott első-, másodfokú, és Kúria által meghozott döntéseket M/2-4. szám alatt. A csatolt döntésekből megállapíthatóan ügyfelem jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette. Ügyfelem a Kúria döntését 2014. július 01. napján jogi képviselője útján vette kézhez, amelyhez képest jelen beadványát a törvényi határidőben terjesztette elő.

Ügyfelem az M/5. szám alatt csatolt nyilatkozat keretében adatai nyilvános kezeléséhez nem járult hozzá.

Tájékoztatom a T. Alkotmánybíróságot, hogy az ügyben perújítási vagy felülvizsgálati eljárás nincsen folyamatban.

Már most indítványozom a T. Alkotmánybíróságnak, hogy a jelen alkotmányjogi panasz érdemi elbírálásához szerezzé be a peres eljárás teljes iratanyagát az Abtv. 57. § (3) bekezdése alapján.

2. Ügyfeletem a peres eljárásban alperes Magyarország Külügyminisztériuma (a továbbiakban: Minisztérium) 2009. szeptember 01. napjától fennálló közszolgálati jogviszonya keretében beosztott diplomataként a [REDACTED] külképviseletre helyezte. A külszolgálat befejezésének a várható ideje 2013. év volt. Ügyfeletem a Minisztérium a 2010. augusztus 04. napján kelt értesítésében arról tájékoztatta, hogy tartós külszolgálatra 2010. augusztus 31. napjával megszüntetésre kerül a 104/2003. (VII. 18.) Korm. rendelet 18. § (2) bekezdés b) pontja, valamint a 20. § (1) g) pontja alapján, különösen fontos szolgálati érdekből.

A Minisztérium ügyfelem kormánytisztviselői jogviszonyát a 2010. október 18. napján kelt intézkedésével felmentéssel megszüntette a 2010. évi LVIII. törvény 8. § (1) b) pontja alapján, indokolás nélkül.

Ügyfelem a Fővárosi Munkaügyi Bíróság előtt fent megjelölt mindkét munkáltatói intézkedéssel szemben, azok jogellenességének a megállapítása iránt peres eljárást kezdeményezett. Az első fokú bíróság ügyfelem keresetét az M/2. szám alatt csatolt ítéletével elutasította.

Az ügyfelem fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék az első fokú ítéletet az M/3. szám alatt csatolt ítéletével helybenhagyta.

Ügyfelem a jogerős ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet (M/6.) nyújtott be a Kúriához, egyben indítványozta (M/7.) az eljárás felfüggesztése mellett az Alkotmánybíróság megkeresését az Abtv. 32. § (2) bekezdése alapján. A Kúria a jogerős ítéletet az M/4. szám alatt csatolt, jelen alkotmányjogi panasz keretében megsemmisíteni kért határozatával hatályában fenntartotta.

3. Ügyfelem a hivatkozott peres eljárás során következetesen állította, hogy a tartós külszolgálatának a megszüntetésére vonatkozó minisztériumi intézkedés jogellenes volt.

A köztisztviselők tartós külszolgálatáról szóló 104/2003. (VII. 18.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 16. § (5) bekezdése értelmében a külszolgálat várható időtartamáról, amely legfeljebb négy év lehet, a kihelyező közigazgatási szerv és a külszolgálatra jelölt személy írásban megállapodnak. A megállapodásnak tartalmaznia kell a kihelyezés kezdő dátumát és a külszolgálat befejezésének naptári évét. Ügyfelem esetében a kihelyező okiratban rögzítésre került, hogy külszolgálatának befejezésének várható éve: 2013.

A külszolgálat ennél korábbi időpontban, és a kihelyező közigazgatási szerv egyoldalú döntésével történő megszüntetésének a lehetőségét és feltételeit a jogalkotó külön paragrafusban taxatíván, a Rendelet 20. § (1) bekezdésében rögzítette. A felsorolásból megállapítható, hogy a kihelyezés Rendelet 18. § (2) b) pontja szerinti visszavonására csak kifejezetten súlyos és indokolt esetben kerülhet sor: a jogalkotó a lehetséges okok között említi a kihelyezettet elmarasztaló fegyelmi határozatot, a kihelyezés jogszabályi személyi előfeltételeinek a hiányát, a kihelyezett alkalmatlanságát, a kihelyezett munkakörének a megszűnését, a külképviselet megszűnését, és az ügyfelem esetében a Minisztérium által megjelölt különösen fontos szolgálati érdeket is. A felsorolásban megjelölt okok jellegéből is

megállapítható, hogy a jogalkotó a kihelyezés visszavonását csak rendkívüli és indokolt esetben kívánta lehetővé tenni. Ezt alátámasztja az is, hogy a kihelyezés visszavonására nem csupán a Rendelet 2. § 11. pontjában megjelölt szolgálati érdekből, hanem a 20. § (1) bekezdés g) pontjában megjelölt különösen fontos szolgálati érdekből kerülhet csak sor.

Mivel maga a jogalkotó is különbséget tett a szolgálati érdek fenti két fokozata között, a Rendelet megalkotására a köztisztviselők jogállásáról szóló 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 80. § (1) bekezdésének e) pontjában kapott felhatalmazás alapján került sor, és a kihelyezés visszavonásáról szóló döntés ellen a Ktv. 59. §-a, valamint az Mt. 11. § (1) bekezdése alapján a kézbesítéstől számított 3 éven belül a kihelyezett közvetlenül a bírósághoz fordulhat, mindezekből az következik, hogy a munkaügyi bíróság nem csupán vizsgálhatja, de kötelezően vizsgálnia is kell, hogy a kihelyezés visszavonásának a jogszabályi előfeltételei fennálltak-e. Ebben a körben pedig a bíróság jogosult, és köteles vizsgálni azt is, hogy az az érdek, amely miatt a kihelyezés visszavonásra kerül, különösen fontos szolgálati érdeknek minősül-e. Ebben a körben a bíróságnak mérlegelési jogköre van.

Ahhoz azonban, hogy a bíróság ezen feladatának eleget tehesse, szükséges az is, hogy a kihelyező közigazgatási szerv a kihelyezést visszavonó intézkedésében a kihelyezettet – amint azt a Rendelet 21. § (5) bekezdése is rögzíti – a kihelyezés visszavonásának az indokairól is tájékoztassa. Ennek a kötelezettségének pedig a Minisztérium álláspontom szerint nem tett eleget, hiszen az erről szóló okiratban csupán a fent hivatkozott, a kihelyezés visszavonását lehetővé tevő jogszabályhelyeket jelölte meg, azonban az intézkedés indokairól nem adott tájékoztatást, csak már az első fokú eljárás alatt, ráadásul az első fokon eljáró bíróság külön végzésbe foglalt felhívására. Ebből következően pedig a hivatkozott intézkedése jogellenes.

Ebben a körben, úgy vélem, alkalmazni kell a Ktv. azon rendelkezéseit, amelyek a munkáltatói intézkedés indoka valóságát, és okszerűségét előírják. Éppen ilyen módon biztosítható az, hogy a munkáltatói intézkedés jogszerűsége a jogalkalmazó szervek által kontrollálható legyen. Nem értek egyet azzal a minisztériumi érveléssel, amely arra utal, hogy a Rendelet által előírt jogszabályi feltételek fennállásának a vizsgálata meghaladja a munkaügyi per kereteit. A munkáltatói intézkedéssel szembeni jogorvoslati jog biztosításának éppen az az indoka, hogy a munkavállaló ilyen módon a jogellenes intézkedéssel szemben jogvédelemben részesülhessen. Feltételezve, de el nem fogadva, hogy az alperesi okfejtés valós, a kihelyező közigazgatási szerv bármikor bármelyik kihelyezett kihelyezését visszavonhatná, arra hivatkozással, hogy esetében ehhez különösen fontos szolgálati érdek fűződik, ezt pedig a kihelyezett semmilyen módon nem tudná vitatni, és felülvizsgáltatni a bíróság által. Úgy vélem, mindezekből egyértelműen következik az alperesi okfejtés tarthatatlansága.

Mivel a Rendelet megalkotására a Ktv. felhatalmazása alapján került sor, azaz a Rendelet vonatkozásában a Ktv. mögöttes jogszabálynak minősül, a külszolgálat visszavonásáról rendelkező munkáltatói intézkedés vonatkozásában álláspontom szerint alkalmazni kell a Ktv. munkáltatói intézkedések indokának világosságával, valóságával, és okszerűségével kapcsolatos rendelkezéseket is.

Az a tény, hogy a Rendelet a 2. § paragrafusában meghatározza a szolgálati érdek fogalmát, szintén azt támasztja alá, hogy a munkaügyi bíróság vizsgálhatja, hogy a munkáltatói intézkedés indoka megfelel-e a szolgálati érdek fogalmának.

Sajnálatos módon ezen okfejtésemet az eljáró bíróságok egyike sem osztotta. A Kúria ítéletének az indokolásában rögzítette, hogy az eljáró bíróságok helyesen állapították meg azt, hogy a Minisztérium a Rendelet 21. § (5) bekezdése szerint a szükséges tájékoztatást ügyfelem részére megadta akkor, amikor a különösen fontos szolgálati érdeket megjelölte intézkedése indokául, a Rendelet pedig indokolási kötelezettséget nem ír elő. A Kúria ítéletének az indokolásában rögzítette azt is, hogy a külszolgálatról történő visszahívás a munkáltatói jogkör gyakorlójának mérlegelési jogkörébe tartozó olyan döntés, amellyel szemben jogorvoslatnak csak akkor van helye, ha azt a törvény megengedi, ilyet azonban sem a Ktv., sem a Rendelet nem tartalmaz. A Kúria azt is rögzítette, hogy a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozik annak eldöntése, hogy az adott nemzetközi viszonyok mellett mi minősül különösen fontos szolgálati érdeknek, és azt a bíróságnak nem áll módjában felülbírálni. Összességében tehát a Kúria annak az álláspontjának adott hangot, hogy a külszolgálatról történő visszahívásról rendelkező intézkedésben elegendő annak megjelölése, hogy pl. a visszahívásra különösen fontos szolgálati érdekből kerül sor, nem szükséges azonban azt megmondani a Rendelet 21. § (5) bekezdése alapján, hogy pontosan mi is az a különösen fontos szolgálati érdek, amelyre figyelemmel sor kerül a visszahívásra.

Amennyiben a Kúria jogértelmezési álláspontja ebben a körben helyes, abban az esetben álláspontom szerint a hivatkozott Rendelet 20. § (1) g) pontja, és annak 21. § (5) bekezdése alaptörvény-ellenes és sérti az Alaptörvényt:

- B. cikk (1) bekezdését, és az ott megjelölt jogállamiság elvét,
- II. cikkét, és az ott megjelölt emberi méltósághoz való jogot,
- XXIII. cikk (8) bekezdését, és az szabályozott közhivatal viseléséhez való jogot,
- XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését, és a hatékony jogorvoslatoz és bírói jogvédelemhez való jogot.

Ebben a körben véleményem szerint ugyanaz az érvelés az irányadó, amelyet a T. Alkotmánybíróság a kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII. törvény 8. § (1) b) pontjának az alkotmányellenességét megállapító 1068/B/2010. AB határozatának az indokolásában kifejtett. Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy az ott leírtakat jelen beadványom tartalmának tekinteni szíveskedjen. Ebben a körben meghatározó egyrészt az a körülmény, hogy a munkáltató külszolgálatot visszahívással megszüntető intézkedésével szemben jogorvoslatnak van helye. Ezen jogorvoslati jog azonban nem gyakorolható hatékonyan, amennyiben a munkáltató nem köteles megjelölni azt, és tájékoztatni arról a munkavállalót, hogy mi is az a körülmény, amelyet a munkáltató olyan különösen fontos szolgálati érdeknek tekint, amely miatt megszünteti a munkavállaló tartós külszolgálatát. Ilyen konkrét körülmény megjelölése hiányában a munkavállaló az intézkedés birtokában nem képes felmérni, mérlegelni és megítélni azt, hogy a munkáltató jogszerű intézkedést alkalmazott-e vele szemben, amelyet esetlegesen elfogad, vagy jogellenes és esetleg megalapozatlan és indok nélküli intézkedést alkalmazott vele szemben, amely miatt esetlegesen indokolt jogorvoslati jogával élnie. Az indokolási kötelezettség hiánya a munkavállalót ebben az esetben a munkáltató önkényes döntésének szolgáltatja ki.

Ennek kapcsán a hivatkozott 1068/B/2010. AB határozat IV. fejezet 6. pontja harmadik bekezdésében is rögzítést nyert, hogy az Alkotmány 57. § (1) bekezdésében foglalt eljárási garanciák teljesedéséhez önmagában a bírói út megléte nem elegendő, az Alkotmány által megkövetelt hatékony jogvédelem attól függ, hogy a bíróság mit vizsgálhat felül. Amennyiben a bíróságok nem vizsgálhatják a kihelyezés visszavonásáról szóló munkáltatói döntés jogszerűségét és megalapozottságát, akkor a jogszabályok által a munkáltatói

intézkedéssel szemben biztosított jogorvoslati jog pusztán formális, és nem biztosítja az Alkotmányban is hivatkozott eljárási garanciákat.

Indokolás hiányában nem várható, hogy a bíróságok érdemben vizsgálni tudják a munkáltatói intézkedés jogszerűségét, azaz az indokolási kötelezettség hiánya gyakorlatilag megszünteti a munkajogi védelmet, sértve ezáltal az emberi méltósághoz való jogot, és a hatékony jogorvoslathoz való jogot, valamint a bírósághoz fordulás jogát.

Az indokolási kötelezettség hiánya lehetővé teszi a közhivatal-viselés egyik formájának, a tartós külszolgálatnak a törvényes indok nélküli megszüntetését, a munkáltató kezébe ugyanis korlátlan döntési jogkört ad arra vonatkozóan, hogy szinte bármilyen körülményt a különösen fontos szolgálati érdek körébe vonjon, és erre hivatkozással a munkavállaló tartós külszolgálatát megszüntesse. Ez a fajta felhatalmazás aránytalanul korlátozza álláspontom szerint a közhivatal-viselés jogát, és a külszolgálatban lévő közhivatalnokokat kiszolgáltatott helyzetbe hozza, és alárendeltségi viszonyukat indokolatlanul erősíti, sértve ezáltal az emberi méltósághoz való jogukat is. A különösen fontos szolgálati érdek mibenléte annak pontosítása és konkrét tartalommal történő megtöltése hiányában a „misztérium ködébe vész”, és a külszolgálatban lévő közhivatalnokoknak nem marad eszköz a kezükben ahhoz, hogy külszolgálatuk ilyen indokkal történő megszüntetése esetén jogorvoslati jogukat gyakorolják.

4. Ügyfelem a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmében, és ezt megelőzően is a másodfokú eljárásban részletesen kifejtette, hogy a vele szemben alkalmazott minisztériumi intézkedés, amellyel kormánytisztviselői jogviszonyát indokolás nélkül megszüntették, több okból is jogellenes, így például azért, mert a munkáltatói intézkedés ellentétes az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságjogok Védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (EJEE) (melyet Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvény hirdetett ki) 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel.

A kormánytisztviselők jogállásáról szóló 2010. évi LVIII tv. (a továbbiakban: Kjt.) 8. § (1) bekezdésének jogellenességével kapcsolatban ügyfelem hivatkozott arra is, hogy az Alkotmánybíróság teljes ülése jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének, valamint jogszabály alaptörvény-ellenességének vizsgálatára irányuló két bírói kezdeményezés alapján a 98%-os különadó ügyében 2014. február 24-én III/1499/2013. ügyiratszámom határozatot hozott.

A nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálata az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontja szerinti hatásköre. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 32. § (1) bekezdése szerint az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés f) pontjában foglalt hatáskörében a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközése vizsgálatát az indítványozók kezdeményezésére, illetve bármely eljárása során hivatalból végzi. Az Abtv. 32. § (2) bekezdése értelmében a bíró – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezi, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek nemzetközi szerződésbe ütközését észleli.

Az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése szerint Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

Ügyfelem a már hivatkozott felülvizsgálati kérelmében utalt arra, hogy az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) első esetben a K.M.C. kontra Magyarország ügyben a Kjt. 8. § (1) bekezdése alapján 2010. szeptember 27-én indokolás nélkül felmentett volt kormánytisztviselő ügyében ítéletet hozott. A 19554/11 számú, 2012. július 10-én hozott elmarasztaló ítéletében megállapította a magyar jogrendszer részét képező, EJEE 6. cikkelyének tisztességes eljárásra vonatkozó rendelkezése Magyarország által történő megsértését. Az ítélet 2012. november 19-én véglegessé vált. Ezt követően az EJEB az N.K.M. v. Magyarország ügyben 2013. november 26-án – lényegileg a hivatkozott fenti ügygel azonos tényállás mellett 73.743/11 ügyiratszámom – szintén Magyarországot elmarasztaló ítéletet hozott. A hivatkozott határozatok véglegessé váltak.

A fenti ügyben a kérelmező jogviszonyát hasonlóan a Kjt. 8. § (1) bekezdésének b) pontja alapján indokolás nélküli felmentéssel szüntették meg, és az ítélet 8. pontja alapján megállapítható, hogy Magyarország nem is vitatta az EJEE 6. cikkének megsértését.

Az Alkotmánybíróság – az Alaptörvény 24. cikk a (2) bekezdés f) pontjában foglalt hatáskörében – megsemmisítheti a nemzetközi szerződésbe ütköző jogszabályt vagy jogszabályi rendelkezést, illetve sarkalatos törvényben meghatározott jogkövetkezményt állapít meg. Az Alaptörvénynek sem ez a szabálya, sem az Abtv. 32. § (2) bekezdése nem tesz különbséget a jogszabályok között abból a szempontból, hogy hatályban vannak-e az indítvány elbírálásakor, vagy csak alkalmazandók az állam szervei által.

A nemzetközi szerződésekkel kapcsolatos eljárásokról szóló 2005. évi L. törvény 13. § (1) bekezdése alapján a nemzetközi szerződés értelmezése során az adott nemzetközi szerződéssel kapcsolatos jogviták eldöntésére joghatósággal rendelkező szerv döntéseit figyelembe kell venni.

Bírói eljárásban egyébként is gyakran előfordulhat, hogy időközben hatályát veszített jogszabályt kell alkalmazni, amint az a jelen esetben is fennáll.

Az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése azt a kötelezettséget rója az államra, hogy nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítsa a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját. E rendelkezés megfelel az előző Alkotmány 7. § (1) bekezdésében foglalt szabálynak, ezért az Alkotmánybíróság a 13/2013. (VI. 17.) AB határozatban foglaltakat irányadónak tekintette hivatkozott eljárása során.

Az 7/2005. (III. 31.) AB határozatban a testület rámutatott arra, hogy a jogállamiság alkotmányos elve [Alkotmány 2. § (1) bekezdés, jelenleg: Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés] jelenti egyrészt a jogalanyok belső jognak (az Alkotmánynak és az alkotmányos jogszabályoknak) való alávetettségét, másrészt a magyar állam által vállalt nemzetközi jogi kötelezettségeknek való megfelelést. A jogállamiság tételéhez képest az Alkotmány 7. § (1) bekezdése speciális alkotmányos rendelkezés, amely a belső jogi rendelkezések és a vállalt nemzetközi kötelezettségek egymáshoz való viszonyát rendezi. A nemzetközi kötelezettségvállalás végrehajtása, (adott esetben a szükséges jogalkotási feladat teljesítése) a jogállamiságot, ezen belül a nemzetközi jogi kötelezettségek jóhiszemű teljesítését magába foglaló Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből, valamint a nemzetközi jog és belső jog összhangját megkövetelő 7. § (1) bekezdésből fakadó köteletség, amely attól a pillanattól fennáll, amikortól a nemzetközi szerződés (nemzetközi jogi értelemben) kötelezi Magyarországot. [ABH 2005, 83, 85–87.] [31]

A nemzetközi szerződésben vállalt kötelezettség megszegése tehát nem csupán az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdésével, de a jogállamiságot biztosító B) cikk (1) bekezdésével is ellentétes. Figyelemmel arra, hogy jogszabály az Alaptörvénnyel nem lehet ellentétes [Alaptörvény T) cikk (3) bekezdés], a Q) cikk (2) bekezdésének, illetve a B) cikk (1) bekezdésének sérelme miatt a nemzetközi jogba ütköző belső jogszabályt főszabály szerint az Alkotmánybíróságnak meg kellene semmisítenie.

Az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdéséből egyebek között az következik, hogy a nemzetközi jog és magyar jog összhangjának biztosítása nemcsak jogalkotói feladat, hanem valamennyi állami szervnek kötelezettsége, amikor a jogszabályokat értelmeznie kell. Ez azt jelenti, hogy az alkalmazandó jogszabályt a nemzetközi jogra is figyelemmel, azzal összhangban kell értelmezni.

A jelen esetben nemzetközi bíróság által nemzetközi szerződésbe ütközővé nyilvánított szabályról van szó, amelyet a törvény időközben törvény hatályon kívül helyezése ellenére a folyamatban lévő bírósági ügyben alkalmazni kellene. Az Abtv. 42. § (1) bekezdésének a kötelező megsemmisítést előíró és az Abtv. 45. § (4) bekezdésének az alkalmazási tilalomra vonatkozó szabályai együttes értelmezése akkor nincs ellentétben a nemzetközi jog és a magyar jog összhangjának biztosítására vonatkozó kötelezettséggel, ha az Alkotmánybíróság a nemzetközi egyezménybe ütköző jogszabály alkalmazási tilalmát rendeli el a folyamatban lévő bírósági eljárásokban. Ennek hiányában Magyarország bíróságai arra kényszerülnének, hogy nemzetközi egyezménybe ütköző jogszabályt alkalmazzanak.

A hivatkozott perben a Kúria azzal a helyzettel szembesült, hogy a pozitív magyar jog – amelyet a T. Alkotmánybíróság döntése értelmében a folyamatban lévő ügyben alkalmaznia kellett – ellentétes a vonatkozó nemzetközi jogi [az Alaptörvény Q) cikke és az Alaptörvény negyedik módosítása óta a Záró és egyes rendelkezések 8. pontjában újra megerősített *pacta sunt servanda* elvével] és az Európai Unió jogrendszerével [az Alaptörvény E) cikke értelmében] is, valamint a strasbourgi és a luxemburgi bírósági gyakorlattal.

Ügyfelem ennek alapján beadványában felhívta a Kúria figyelmét, hogy az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdése szerinti kötelezettségét akkor tudja teljesíteni, amennyiben a törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződéssel ellentétes azonos vagy alacsonyabb szintű magyar jogszabályt a jogalkalmazás során „félreteszi”, figyelmen kívül hagyja.

A felülvizsgálati eljárásban hivatkozott, 98%-os különadó vonatkozásában született AB döntés, és a folyamatban volt eljárásban irányadó tényállás között eljárásjogi szempontból teljes azonosság volt felfedezhető:

- van egy nemzeti tagállami jogszabály, amelyről több magyar állampolgár is azt állítja, hogy jogellenes és európai uniós jogszabályokat, valamint alapjogokat sért,
- az adott jogszabályt időközben módosítják/hatályon kívül helyezik, azonban az ezt megelőzően keletkezett jogviszonyokban alkalmaznia kell(ene) a bíróságoknak,
- az adott jogszabály kapcsán a strasbourgi emberi jogi bíróság megállapítja a EJEE-be ütközést és Magyarországot kártérítésre kötelezi.

Egyetlen egy lényeges különbség azonban fennállt: a 98%-os különadóra vonatkozó jogszabály, illetőleg az ennek vonatkozásában született EJEB döntések alapján a bíróságok az AB-hoz fordultak, amely kizárta a nemzetközi szerződéssel ellentétes nemzeti jogszabály alkalmazhatóságát a folyamatban lévő ügyekben, míg a folyamatban volt perben alkalmazandó Ktjt. 8. § (1) b) pontja, illetőleg az EJEB ennek vonatkozásában született fenti döntései kapcsán ilyen megkeresésre a bíróságok részéről még nem került sor, holott annak

eredménye a csatolt AB döntés alapján szinte egyértelműnek mondható: az alkalmazhatóság kizárása.

Mindezekre figyelemmel ügyfelem indítványozta a Kúriának a folyamatban volt bírósági eljárás felfüggesztése mellett az Abtv. 32. § (2) bekezdése alapján a T. Alkotmánybírósághoz fordulást jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének a vizsgálata, és az alkalmazandó jogszabály alkalmazási tilalmának a kimondása céljából.

Ügyfelem felhívta a Kúria figyelmét, hogy az Abtv. hivatkozott rendelkezése értelmében az eljárás felfüggesztése és az Alkotmánybíróság eljárásának a kezdeményezése nem mérlegelési jogkörben meghozható döntése, hanem kötelezettsége annak a bírónak, aki az alkalmazandó jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközését észleli. Jelen eseten pedig a KMC kontra Magyarország, és NKM v. Magyarország ügyben született döntések alapján a nemzetközi szerződésbe ütközése az alkalmazandó jogszabálynak egyértelmű volt, azaz az Alkotmánybírósági eljárás kezdeményezése a Kúria részére kötelező lett volna. Ügyfelem az ehhez szükséges alkotmánybírósági indítványt is csatolta beadványához.

Ügyfelem észrevételezte, hogy az Alkotmánybíróság korábbi döntéseiben az alkalmazhatóságot kizárólag alkotmányellenesség szempontjából vizsgálta, nem pedig a nemzetközi szerződésbe ütközés szempontjából, azaz másik hatáskörében eljárva.

Sajnálatos módon a Kúria ügyfelem indítványát figyelmen kívül hagyta, azt mellőzte, és meghozta a jelen alkotmányjogi panasszal érintett ítéletét. Döntésének az indokolásában a Kúria ezzel kapcsolatosan – iratellenesen - mindössze annyit rögzített, hogy mivel ügyfelem az első- és másodfokú eljárásban nem hivatkozott a K.M.C. kontra Magyarország ügyre, az alkotmánybírósági eljárás kezdeményezésére nemzetközi szerződésbe ütközés miatt nem volt mód.

Álláspontom szerint a Kúria által 2014. május 14. napján meghozott Mfv.I.10.079/2014/11. sorszámú ítélet alaptörvény-ellenes, ellentétes ugyanis az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésével, és az ott megjelölt jogállamiság elvével, és az abból fakad jogbiztonság követelményével, II. cikkével, és az ott megjelölt emberi méltósághoz való joggal, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseivel, és a hatékony jogorvoslatoz való joggal.

Fentiek kapcsán egyértelműen leszögezhető, hogy egy peres eljárásban alkalmazandó jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközése nem attól függ, hogy az adott jogszabállyal ellentétes nemzetközi szerződésre hivatkozik-e valamelyik peres fél a peres eljárás során. Ugyanez igaz a nemzetközi szerződésbe ütközést megállapító emberi jogi bírósági döntésekre is. Jelen esetben mind a hivatkozott EJEB döntés, mind abból fakadóan az alkalmazandó jogszabály – nevezetesen a Kjtj. 8. § (1) b) pontjának a nemzetközi szerződésbe ütközése ismert volt a Kúria előtt, ennek ellenére nem tett eleget a számára az Abtv. 32. § (2) bekezdése által kötelező – mérlegelés nélkül követendő – eljárásnak, és nem kereste meg a T. Alkotmánybíróságot a nemzetközi szerződésbe ütközés, és az alkalmazás tilalmának a kimondása céljából.

Álláspontom szerint minden bíróságtól, mint jogalkalmazó szervtől elvárható, hogy eljárása során betartsa a magyar jogrendszer törvényi előírásait. Az ezzel ellentétes eljárás és gyakorlat ellentétes a jogállamiság elvével és a jogbiztonság követelményével, sérti továbbá ügyfelem emberi méltóságát, mivel ügyfelem ilyen módon más állampolgárokhoz képest

hátrányosan megkülönböztetve érzi magát, esetében ugyanis úgy tűnik, hogy nem érvényesülnek az egyébként kötelező előírások.

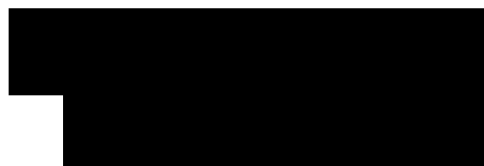
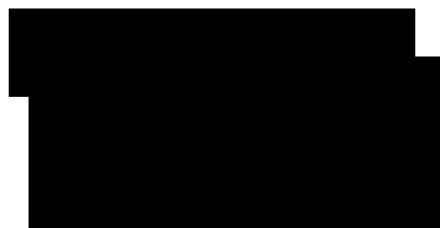
Ez az alaptörvény-ellenesség ráadásul a bírói döntést érdemben befolyásolta, mivel az alkalmazandó jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközése és alkalmazási tilalmának a kimondása nem lehet kétséges.

Az Abtv. 28. § paragrafusa alapján kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a jelen alkotmányjogi panasz elbírálása során folytassa le az alkalmazandó jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközésének a vizsgálatát is. Ebben a körben ugyanis megállapítható az EJEB K.M.C. kontra Magyarország, illetőleg az N.K.M. kontra Magyarország ügyben hozott döntései alapján, hogy a Kjtv. 8. § (1) b) pontja ellentétes az Emberi Jogok és Alapvető Szabadságjogok Védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (EJEE) (melyet Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvény hirdetett ki) 6. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel.

5. Figyelemmel arra, hogy az eljárás illetékmentes, illeték lerovását mellőzöm.

Budapest, 2014. szeptember 01.

Tisztelettel:

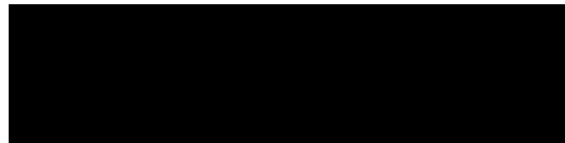
A large black rectangular redaction box covering the signature and name of the sender.A large black rectangular redaction box covering the address and contact information of the sender.

Tisztelt Alkotmánybíróság!
a Fővárosi Közigazgatási és
Munkaügyi Bíróság útján!

Budapest
Királyfürdő utca 4.
1027

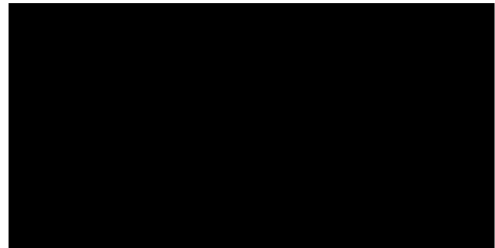
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1648-0/2014
Érkezett:	2014 SZEPT 29.
Példány:	3
Melléklet:	4+3x2 db
Kezelőiroda:	

Alkotmányjogi panasza

felperesnek

Képv.:

Magyar Köztársaság
Külügyminisztériuma
(1027 Budapest, Bem rakpart 47.)
alperes ellen

tartós külszolgálat megszüntetése,
valamint felmentés
jogellenességének a megállapítása
és jogkövetkezményei iránt
indított
36.M.5367/2010. számú eljárásban

1.

2. The first part of the document
 discusses the general principles
 of the project and the
 objectives to be achieved.

3. The second part of the document
 describes the methodology used
 in the study.

